

Sygn. akt II K 81/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Grzesiak

w obecności Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu: 16/07/2014r., 13/10/2014r., 17/12/2014r., 18/02/2015r., 26/03/2015r.

sprawy:

G. D.

s. E. i K.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 maja 2013r. w R. uderzył szklanym kuflem w okolice twarzy i szyi J. D. w wyniku czego doznał on ran ciętych w okolicy żuchwy oraz szyi co doprowadziło do rozstroju jego zdrowia na czas nieprzekraczający dni 7,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego G. D. za winnego tego, że w dniu 4 maja 2013r. w R. uderzył szklanym kuflem w okolice twarzy i szyi J. D. w wyniku czego doznał on ran ciętych w okolicy żuchwy oraz szyi co doprowadziło do rozstroju jego zdrowia na czas nieprzekraczający dni 7 tj. o czyn z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie wobec G. D. o czyn z art. 157 § 2 kk warunkowo umarza ustalając okres próby na 1 (jeden) rok;

2. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 1500 (jeden tysiąc pięćset) złotych na rzecz pokrzywdzonego J. D.;

3. na podstawie art. 629 kpk zasądza od G. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 125 (sto dwadzieścia pięć) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 100 (sto) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II K 81/14

UZASADNIENIE

W dniu 04 maja 2013 r. pokrzywdzony J. D. przebywał wraz ze znajomymi w lokalu (...) w R. przy ul. (...), gdzie spożywali alkohol. W pewnym momencie do stolika zajmowanego przez pokrzywdzonego dosiadł się oskarżony G. D.. Oskarżony otrzymał zaproszenie od A. D.. Po pewnym czasie zachowanie oskarżonego stało się uciążliwe dla pozostałych osób siedzących przy stoliku, w związku z czym pokrzywdzony nakazał oskarżonemu, by ten opuścił ich stolik. Również inne osoby siedzące przy stoliku nalegały, by G. D. przesiadł się w inne miejsce. Gdy J. D. kolejny raz wyprosił G. D. od stolika, między mężczyznami doszło do przepychanki i szarpaniny, w trakcie której

pokrzywdzony uderzył oskarżonego w twarz. Oskarżony chwycił stojący na stole kufel i złapał pokrzywdzonego za szyję. J. D. odepchnął G. D., w wyniku czego ten uderzył pokrzywdzonego trzymanym w ręce kuflem w okolice twarzy i szyi. Następnie oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia. W wyniku uderzenia J. D. doznał ran ciętych w okolicy żuchwy oraz szyi, co doprowadziło do rozstroju jego zdrowia na czas nieprzekraczający dni 7.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 39 – 40)
- zeznań pokrzywdzonego J. D. (k. 41v. – 42)
- zeznań świadków: D. W. (k. 40), B. K. (1) (k. 40v. – 41), M. M. (k. 51), A. D. (k. 50v.), B. P. (1) (k. 77) oraz A. C. (k. 77v.)
- akt o sygn. 1 Ds. 1198/13

Oskarżony G. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w obszernych wyjaśnieniach podał, iż w dniu 04 maja 2013 r. ok. godz. 21:00 przyszedł do lokalu (...). W pewnym momencie rozpoczął rozmowę z A. D., która zaprosiła go do stolika, przy którym siedział m.in. pokrzywdzony J. D.. Oskarżony dosiadł się do stolika pokrzywdzonego i rozpoczął rozmowę ze znajdującymi się tam osobami. W pewnym momencie osoby siedzące przy stoliku zaczęły nalegać, by oskarżony wyszedł. Oskarżony przyznał, iż również pokrzywdzony dwukrotnie zażądał, by zmienił stolik. Z dalszych wyjaśnień oskarżonego wynika, iż pokrzywdzony złapał go za ubranie i wypchnął na korytarz. Następnie uderzył go pięścią w okolice lewego oka. Jak podał oskarżony, w odpowiedzi na zadany cios, zamachnął się kuflem po piwie. Oskarżony pamięta wyciągniętą rękę z kuflem, jednakże samego momentu zadania uderzenia nie pamięta. Równocześnie oskarżony podał, iż wystraszył się, gdy spostrzegł ranę na twarzy pokrzywdzonego. W związku z czym uciekł z miejsca zdarzenia.

Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego G. D. (k. 39 – 40);
- karta karna (k. 73)

Wyjaśnienia oskarżonego G. D. odnośnie zachowania pokrzywdzonego oraz przebiegu zdarzenia częściowo zasługują na aprobatę Sądu, gdyż znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Jednakże fakt, iż oskarżony nie przyznał się do winy bezsprzecznie należy uznać za linię jego obrony. Równocześnie wyjaśnienia oskarżonego, w których podaje, iż to on został pobity przez pokrzywdzonego nie znajdują odzwierciedlenia w zeznaniach świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie.

Pokrzywdzony J. D. zeznał, iż w dniu zdarzenia przebywał wraz ze znajomymi w lokalu (...), gdzie spożywali alkohol. Równocześnie pokrzywdzony potwierdził, iż w pewnym momencie do jego stolika dosiadł się oskarżony G. D.. Z uwagi na fakt, iż oskarżony zachowywał się natarczywie, pokrzywdzony chciał go wyprosić. W dalszej części swoich zeznań pokrzywdzony podkreślił, iż nie wie co dokładnie zaszło pomiędzy nim, a oskarżonym. Ocknął się dopiero, gdy zobaczył szkło na swoim ubraniu i zorientował się, iż z szyi leci mu krew. W związku z tym o samym przebiegu zdarzenia wie jedynie z relacji innych osób. Zeznania pokrzywdzonego znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w związku z czym zasługują na aprobatę Sądu. Jednakże fakt, iż pokrzywdzony zasłania się niepamięcią odnośnie samego zdarzenia może wskazywać, iż pokrzywdzony nie chce przyznać, iż doszło do szamotaniny z oskarżonym.

Świadek B. K. (1) w swoich zeznaniach potwierdził ustalenia stanu faktycznego. W swoich spójnych, logicznych i konsekwentnych zeznaniach świadek podkreślił, iż widział szamotaninę pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym.

W jej wyniku oskarżony uderzył pokrzywdzonego kuflem w okolice twarzy i szyi, a następnie uciekł z lokalu. Równocześnie świadek zaprzeczył, by pokrzywdzony uderzył w głowę oskarżonego. Przyznał, że jedynie go odepchnął.

Zeznania świadka B. K. (1) zostały potwierdzone przez świadka B. P. (1). Jak podał świadek pomiędzy stronami doszło do szarpaniny, w wyniku której oskarżony uderzył pokrzywdzonego kuflem w okolice szyi. Równocześnie B. P. (1) potwierdził, że przed zdarzeniem doszło między stronami do sprzeczki.

Obaj świadkowie zgodnie podali, iż po opuszczeniu lokalu przez oskarżonego pobiegli za nim. Zeznania te potwierdzają zeznania świadka A. C., który w momencie zdarzenia znajdował się przed lokalem. Świadek przyznał, iż w pewnym momencie B. K. i B. P. wybiegli z lokalu i poinformowali go, że G. D. uderzył kuflem J. D.. W związku z tym mężczyźni pobiegli za oskarżonym, który oddalił się z lokalu.

Zeznania świadków zasługują na aprobatę Sądu, gdyż są spójne, logiczne i konsekwentne. Świadców w sposób szczerzy i spontaniczny opisali okoliczności zdarzenia, w wyniku którego J. D. doznał obrażeń twarzy i szyi.

Zeznania świadków A. D. i M. M., jakkolwiek spójne, logiczne i konsekwentne mają drugorzędne znaczenie w przedmiotowej sprawie. Świadców ci potwierdzili, iż oskarżony dosiadł się do ich stolika i zachowywał się nachalnie, w związku z czym poproszono go o zmianę miejsca. Jednak żaden ze świadków nie widział uderzenia zadanego pokrzywdzonemu. Świadców zgodnie zeznali, iż usłyszeli jedynie odgłos tłuczonego szkła. Gdy świadkowie podeszli do pokrzywdzonego, ten krwawił z rany na szyi.

Świadek D. W. – właściciel lokalu (...) zeznał, iż o przebiegu zdarzenia wie jedynie z relacji oskarżonego, który twierdził, że został zaatakowany pokrzywdzonego. Równocześnie świadek podał, iż oskarżony zwrócił się do niego o zapis z monitoringu znajdującego się przy barze, gdyż cały czas podkreślał, że to on został zaatakowany. Zeznania świadka jakkolwiek spójne stoją w sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Świadek o przebiegu zdarzenia jedynie z relacji oskarżonego, który przedstawił się w pozycji osoby pokrzywdzonej.

Sąd zważył co następuje:

Oskarżyciel prywatny J. D. oskarżył G. D. o popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 kk na jego szkodę, przewidującego odpowiedzialność karną za spowodowanie uszczerbku na zdrowiu trwającego nie dłużej niż 7 dni. W realiach omawianej sprawy, Sąd ustalił, iż oskarżony w dniu 04 maja 2013 r. w R. uderzył szklanym kuflem w okolice twarzy i szyi J. D., który w wyniku zdarzenia doznał ran ciętych w okolicy żuchwy oraz szyi, co doprowadziło do rozstroju jego zdrowia na czas nie przekraczający dni 7, tj. dopuścił się popełnienia czynu z art. 157 § 2 kk.

Określony w art. 157 § 1 i 2 kk skutek musi być objęty winą umyślną sprawcy, co wymaga ustalenia, iż chciał on spowodować albo godził się ze spowodowaniem uszczerbku naruszającego czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia. Można o tym wnioskować na podstawie intensywności siły fizycznej, użytych środków, umiejscowienia ciosów zadanych pokrzywdzonemu, itp. Niewątpliwie oskarżony uderzając pokrzywdzonego szklanym kuflem musiał się liczyć się z tym, że spowoduje jego obrażenia.

Czyn przypisany oskarżonemu jest zawiniony. Można mu przypisać winę w czasie jego popełnienia, albowiem uzasadnionym było w konkretnej sytuacji wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z normą prawną, a nie zachodziły jednocześnie przyczyny, które odmowę takiego zachowania uzasadniałyby. W tym miejscu należy wskazać, iż oskarżony jest człowiekiem dorosłym, który powinien przewidywać konsekwencje swojego zachowania. Jednak materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a w szczególności zeznania świadków, wykazał, iż zdarzenie miało dynamiczny przebieg.

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, że wina oskarżonego G. D. nie budzi wątpliwości. Należy jednak podkreślić, że wina oskarżonego nie była znaczna. Wyżej opisane zachowanie oskarżonego ukazuje, iż pod wpływem emocji zachował się on w sposób lekkomyślny i nieadekwatny do sytuacji, gdyż powinien wziąć pod uwagę, iż uderzając pokrzywdzonego kuflem może wywołać u niego obrażenia. Równocześnie

okoliczności wyżej opisanej sytuacji wskazują, że pokrzywdzony J. D. chcąc wyprosić oskarżonego, z pewnością przyczynił się do zdarzenia. W ocenie Sądu, zachowania oskarżonego w żaden sposób nie można potraktować jako działania w obronie koniecznej. W realiach niniejszej sprawy nie można przyjąć, by siła i środki użyte przez pokrzywdzonego, jego stan, a wreszcie miejsce, gdzie doszło do zdarzenia przesądzały o rzeczywistym, bezpośrednim niebezpieczeństwie zamachu na G. D..

Dotychczasowy sposób życia i postawa oskarżonego pozwalają stwierdzić, iż czyn przez niego popełniony miał charakter jednorazowy i incydentalny. Postawa oskarżonego prognozuje, iż w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego i ponownie nie popełni innego przestępstwa. Należy także stwierdzić, iż przestępstwo z art. 157 § 2 kk zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. W związku z powyższym, Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego z art. 66 § 1 i 2 kk.

Na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego G. D. na okres próby wynoszący 1 rok. Warunkowe umorzenie jest szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej, polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa, co zakłada stwierdzenie jego popełnienia, a więc i winy sprawcy. Przesłanki stosowania warunkowego umorzenia postępowania określa art. 66 § 1 – 3 kk. Najistotniejszą z nich jest wymaganie, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne. Słusznie podkreśla się w orzecznictwie SN, że ustalenie, iż wina sprawcy nie jest znaczna, wymaga najpierw uznania, że sprawca w ogóle ponosi winę, a więc jej przypisania (zob. wyrok SN z 09 stycznia 2002 r., III KKN 303/00, Orz. Prok. i Pr. 2003, nr 2). Wskazane w art. 66 § 1 kk właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Trzeba zatem przyjąć, że przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, że społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne. Pozytywna ocena postawy oskarżonego oraz jego dotychczasowego życia ma charakter prognostyczny, prowadząc Sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania, sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa (art. 66 § 1 kk in fine). Jeżeli chodzi o kolejną przesłankę – braku wątpliwości co do popełnionego czynu, to ustawa wymaga jedynie, aby zachodził brak wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i okoliczności tego czynu – w aspekcie wskazanych w art. 66 kk przesłanek tej instytucji. W przedmiotowej sprawie wątpliwości co do popełnionego przez oskarżonego czynu nie występują, co potwierdza zebrany w sprawie materiał dowodowy. Z przepisu art. 66 § 2 kk wynika, że warunkowe umorzenie postępowania stosuje się w sprawach o występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat, co dotyczy tak występków umyślnych, jak i nieumyślnych. Przepis ten ustanawia „górną granicę” stosowania tej instytucji. Czyn popełniony przez oskarżonego ma górną granicę zagrożenia na poziomie kary pozbawienia wolności do lat 2. Warunkowe umorzenie można orzec na okres próby wynoszący od 1 roku do 2 lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 1500 zł na rzecz pokrzywdzonego J. D.. Orzekając wysokość zobowiązania Sąd wziął pod uwagę poniesione przez pokrzywdzonego koszty związane z leczeniem chirurgicznym, a więc szkodę poniesioną bezpośrednio w wyniku przestępstwa. Sąd nie nałożył obowiązku zadośćuczynienia, które nie jest rekompensatą szkody wyrządzonej bezpośrednio popełnionym przestępstwem.

Na podstawie art. 629 kpk Sąd zasądził od oskarżonego G. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 125 zł i obciążył go opłatą w kwocie 100 zł.

Sędzia: